

е, само под условие, щото искането си азъ да изразя форма на донесение, на едно кжече книга: „напишете“ ва. Я го гледай! Азъ, разбира се, че се съгласихъ на аго сърдце и взехъ рогитѣ изъ окопетѣ на средната бата- я; пакъ рапортички да му пишъ не успѣхъ, понеже разсжмна и куршунетѣ забржнчаха тжй чѣсто и близко, щото Липински своето искане не повтори, а азъ се отъ ва. въсползувахъ и поведохъ рогитѣ въ окопетѣ на лѣ- то крило.

Орловцитѣ трѣбваше да бѣгатъ отъ расположението на та дружина до бжрдото, тжй като турскитѣ стрѣлци, засѣд- але подъ стоманената батарея и откриле вече по нашата въвршенно отворена полянка усиленъ огнь. Като изиратихъ орловцитѣ, самичкъ азъ отивамъ въ окопетѣ на 3 та дру- жина, и именно въ този окопъ, дѣто се намѣрва командующия а дружината, шабесъ — капитанъ Челяевъ. Тукъ азъ и прѣд- лагахъ да останъ въ случай, че моето присжтствие, като началникъ на отбраната на лѣвото крило, не би станало нуж- на други нѣкой пунктъ. Челяевъ, безъ да гледа че се е ямвало и че куршунетѣ станале вече доста чѣсти, спи ка- окжпанъ, увитъ въ спжнджака си. Разбудихъ го и му бадихъ че стживамъ да командувамъ намѣсто княза Вяземски.

— А, твърдѣ ми е драго, Тодоръ Михайловичъ! поз- рави ме Челяевъ.

Азъ сѣднахъ при него. Начена се разговоръ за съ- тията отъ миналитѣ дни. Челяевъ разказва, че на 11 августъ. когато настжпила критическата минута и произлѣзла жжротия на дѣсното крило и на гърба на позицията, то не сканъ паническии страхъ се предалъ и на опълченцитѣ, щото се намѣрвале въ окопетѣ, тжй щото, за да ги насърдчи ой се видѣлъ принуденъ да имъ запѣе народната пѣсень Шуми Марица окрвавена!» Българетѣ единогласно поддър- тале любимата си пѣсень, успокоиле се и ни единъ не оста- ялъ мѣстото си. (Спорѣдъ мене това е подвигъ, който заслужва Георгиевски кръсть).

Отъ минута на минута неприятелския пушеченъ огнь ставаше по чѣстъ и по чѣстъ. Ето ти и зора, а съ нея и